

Sách cũ và cơm nắm muối mè

TT - Gói cơm nắm muối vùng (mè) của cô sinh viên ăn vội trong cơn mưa trưa xối xả để kịp bước chân vào góc bàn thư viện. Mắt chăm đắm đọc hết cuốn sách cũ trước khi cho vào thùng quyên góp gửi về nơi đảo xa, đủ biết sách quýn luyến người.

Cơm nắm muối vùng rất rẻ, 5.000 đồng/gói. Sách cũ nếu không quý mà cho theo đồng nát thì còn gì rẻ bằng. Nhưng, người ăn gói cơm rẻ để đọc lại một cuốn sách cũ lần cuối, rồi tặng cho người nơi xa thì không rẻ chút nào.

Một thùng quyên góp sách cho đảo xa được đặt tại sảnh của thư viện lớn. Người đi qua, bỏ lại sách, nhẹ nhàng và ngăn nắp. Họ mang sự chia sẻ đến với nơi cần được chia sẻ. Có những cuốn đã vàng ố, có đôi cuốn còn tinh tươm. Có người cẩn thận bọc lại bìa sách cho đường xa còn nguyên màu sách. Có người cầm bút viết lên trang sách mấy chữ, như ký thác [tri](#) âm. Có cô bé chưa tròn 20 tuổi còn hôn lên sách trước khi cho sách theo người khác.

Thùng quyên góp sách cách cái met của cô hàng xén khoảng 50m, ngăn nhau bởi cánh cổng sắt.

Cô có đôi mắt tinh đến nỗi ngồi ở xa mà nhận biết được ai vừa mua cơm nắm là người mang sách bỏ vào thùng. Cô muốn sách và cơm nắm tỉ lệ thuận về số lượng “xuất kho” chẳng?

Người ăn cơm nắm thường có thể thư viện là sinh viên của trường đại học nào đó trong TP. Họ chịu khó, không lãng phí thời gian để theo đuổi mục tiêu học tập. Nhiều người ngồi thư viện quên cả bữa, đến khi cơn đói cồn cào mới đi tìm cơm nắm. Đổi lại, cô hàng xén cũng nhận từ tặng luôn gói cơm và mấy cái bánh ngọt cuối cùng cho người đói ham học. Họ không biết tên nhau, chỉ là “u” và “con” rất... đại chúng!

Những người được tặng sách nếu biết người đã tặng mình qua một vài cử chỉ như trên, hẳn sẽ càng yêu sách. Sách cũ, người đọc mới, bồi đắp thêm giá trị. Người tặng sách vô tư, người nhận sách tiếp tục suy tư cùng sách, đó là một cách truyền cảm hứng. Lặng lẽ và không có giới hạn.

TRẦN ANH